

(Β' μέρος: Η επιστροφή και τα αποτελέσματά της)

Ο άσωτος έκανε σύγκριση της θέσης του σαν βοσκός χοίρων με την προηγούμενη που είχε στον οίκο του πατέρα του. Ο άρτος υπήρχε πάντοτε στον οίκο του πατέρα και χόρταιναν όχι μόνο τα παιδιά αλλά και οι μισθωτοί και περίσσευαν άρτοι. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας αναφέρει σχετικά: 'Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής στις έρχεται προς εμέ δεν θέλει πεινάσει και οποίος πιστεύει εις εμέ δεν θέλει διψείσει πώ ποτε '(Ιωάννης,ς':35). Ο Θεός και Λόγος είναι ο άρτος των αγγέλων, έλεγε ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Αυτός είναι η πηγή της ζωής.

Ήκωθεις θέλω υπάγει προς τον πατέρα μου και θέλω ειπεί προς αυτόν. Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώ πión σου. και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου. κάμε με ως ένα των μισθωτών σου.'

Επιθυμία ήλθε στην ψυχή του ασώ του να επιστρέψει πλέον στο Πατέρα. Πιθανώς να αναρωτιόταν, 'πώς θα επιστρέψω, αφού τον πλήγωσα, τον γέμισα με θλίψη και απογοήτευση, θα με δεχθεί ; και 'πώς θα παρουσιαστώ ενώ πión του, ενώ έφυγα σαν πρίγκιπας, επιστρέφω χοιροβοσκός, αδύνατος, βρώ μικρός και ρακένδυτος ; Όμως είχε πάρει την απόφαση, 'ΘΑ ΦΥΓΩ ΤΩΡΑ', χωρίς αναβολή και χωρίς να αναφέρει την αναχώρησή του, στους γνωρίμους του και στο αφεντικό του (διάβολο) που τον είχε κάνει σκλάβο του. Μαζί με την απόφαση προμελετά και την ειλικρινή του εξομολόγηση στον Πατέρα, όταν χωρίς απαιτήσεις θα του πει, 'κάμε με ως ένα των μισθωτών σου'. Αυτό αποδεικνύει την μετάνοιά του και την βαθιά συναίσθηση της αμαρτίας του.

'Πάτερ ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώ πión σου', αμάρτησα σε Σένα τον Θεό, καταπάτησα και παρέβηκα τον νόμο Σου. Πώς να κρυφθώ από το βλέμμα Σου; Ο λόγος του Θεού μας αναφέρει σχετικά: '..και δεν είναι ουδέν κτίσμα αφανές ενώ πιον αυτού, αλλά πάντα είναι γυμνά και τετραχηλισμένα εις τους οφθαλμούς αυτού, προς ον έχομεν να δώσωμεν λόγον' (Εβραίους, δ':13).

Επίσης ο Δαβίδ συντετριμμένος για το έγκλημα που διέπραξε, στον σχετικό ψαλμό που έγραψε, αναφέρει: ' Εις σε εις σε μόνον και το πονηρόν ενώ πιον σου έπραξα'

(Ψαλμός, να':4). Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΚΑΙ Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ είναι τα ουσιαστικά γνωρίσματα της μετάνοιας και αποτελούν τα κύρια χαρακτηριστικά του ανθρώπου που ευαρεστείται ο Θεός, σύμφωνα με το γραμμένο: 'Εγώ κατοικώ εν υψηλοίς και εν αγίω τόπω. και μετά του

συντετριμμένου την καρδίαν και του ταπεινού το πνεύμα, διά να ζωοποιώ το πνεύμα των ταπεινών και να ζωοποιώ την καρδίαν των συντετριμμένων’

(Ησαΐας, νζ΄:15). □ □ Αυτά τα χαρακτηριστικά είχε ο τελώνης της σχετικής παραβολής που τον έκαναν να μη θέλει να σηκώσει τα μάτια του στον ουρανό (Λουκάς, ιη΄:9).

‘Και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου’.

Την πιο υψηλή τιμή που μπορεί να λάβει ένας άνθρωπος, □ για να ιδεί την Βασιλεία των Ουρανών είναι το να □ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙ και να ονομασθεί, υιός Θεού (Ιωάννης, α΄:12). Είναι ευνόητο ότι από εκεί και πέρα □ ο αναγεννημένος χριστιανός, πρέπει να αγωνίζεται καθημερινά με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, για □ να διατηρήσει αυτό το πολύτιμο δώρο της σωτηρίας που του έδωσε ο Ουράνιος Πατέρας μέχρι τέλους και □ να μπει στη αιώνια Βασιλεία των Ουρανών. Όσο ζούσαμε μακριά από τον Ουράνιο Πατέρα ήμασταν δούλοι του διαβόλου και πράτταμε τα έργα του, όταν όμως επιστρέψουμε κοντά Του, οφείλουμε να ζούμε σύμφωνα με το θέλημά Του και να πράττουμε τα έργα Του.

‘Κάμε με ως ένα των μισθωτών σου’.

Αναγνωρίζει ότι είναι ανάξιος γιός, αλλά βαθιά μέσα του γνωρίζει, ότι εκείνος σαν καλός πατέρας παραμένει πάντοτε γεμάτος αγάπη και φιλόστοργος.

Αυτός που θα επιστρέψει ειλικρινά μετανοημένος □ και γίνει δεκτός από τον Πατέρα (ο Θεός ευαρεστείται και ελκύεται να δίνει χάρη στους μετανοούντες) από ευγνωμοσύνη, επιθυμεί να □ Τον υπηρετεί, από οποιαδήποτε θέση για να αποδείξει ότι εκτιμά σωστά το έλεος και την αγάπη που του έδωσε. Αλήθεια θεωρούμε όλοι που υπήρξαμε άσωτοι και επιστρέψαμε, μεγάλο προνόμιο να πάρουμε την τελευταία θέση στην Βασίλεια του □ Θεού; .

‘Και σηκωθείς ήλθε προς τον πατέρα αυτού. Ενώ , δε απείχεν έτι μακράν, είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού και εσπλαγχνίσθη, και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν’

Δεν ανέβαλε την εκτέλεση της απόφασης να επιστρέψει αλλά κατάκοπος αδύναμος και νηστικός, βήμα-βήμα πλησίαζε προς τον Πατέρα, με την ελπίδα ότι θα τον δεχθεί και θα τον συγχωρέσει .

Όταν ο νεότερος υιός αποφάσισε να φύγει, ο Πατέρας δεν τον εμπόδισε, αλλά γέμισε με θλίψη η καρδιά του. □ Από την ημέρα που αναχώρησε, ο Πατέρας δεν έπαψε να παρατηρεί το δρόμο □ και να ελπίζει ότι κάποια μέρα θα επιστρέψει. Και να η □ ημέρα □ που από □

πολύ μακριά, γνώ ρισε πρώ τος από όλους, αυτόν να επιστρέφει. Αυτό που περιμένει ο Πατέρας Θεός είναι να ιδεί κάθε αμαρτωλό να μετανοεί και να Τον επικαλείται στη ζωή του. Παράκολουθεί όλες τις κινήσεις της καρδιάς κάθε αποστάτη, δίδοντας αγώ να για να την μαλακώ σει και να την ελκύσει και όταν διακρίνει διάθεση για μετάνοια, λησμονεί την αχαριστία και παραβλέπει την ενοχή του και τον σπλαχνίζεται. ΠΟΣΟ ΑΓΑΘΟΣ ΕΙΣΑΙ ΚΥΡΙΕ!.

Έτσι τρέχοντας τον αγκάλιασε με στοργή, αγάπη και χαρά και τον καταφιλούσε, μολονότι ήταν ακάθαρτος και ρακένδυτος, αποδεικνύοντας το γραμμένο, ‘...θέλει είσθαι χαρά εν τω ουρανώ διά ένα αμαρτωλόν μετανοούντα μάλλον παρά διά ενενήκοντα εννέα δικαίους, οίτινες δεν έχουσι χρείαν μετανοίας’(Λουκάς, ιε΄:7).

Δεν είναι παράδοξο ότι δεν είπε ούτε μια λέξη επίπληξης και ελέγχου προς τον άσωτο υιό του; Εάν ο άσωτος πίστευε ότι ο Πατέρας του ήταν σκληρός αυστηρός και αμείλικτος, ποτέ δεν θα επέστρεφε [Δυστυχώς πολλοί σήμερα κηρύττουν ένα Θεό, που έρχεται η οργή Του, που τιμωρεί με τα καζανιά της κολάσεως κ.λ.π. και ότι εξιλέωση θα έχεις μόνον αν κάνεις καλές πράξεις και τάματα, αγνοώ ντας ότι αυτά που λένε παραπέμπουν στη δικαίωση με το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης και όχι στη κατά χάρη σωτηρία που λαμβάνουν όσοι πιστεύουν στη θυσία και ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χριστού(Γαλάτες, β΄:21)

Την αμαρτία ο Θεός βδελύττεται, είναι ότι το πιο αποκρουστικό και αηδιαστικό για Αυτόν. Γι’ αυτό απέστρεψε το πρόσωπό Του από τον ίδιον τον Υιό Του, μιας και πάνω στο σταυρό του Γολγοθά ήταν φορτωμένος με τις αμαρτίες όλων μας. Είναι γραμμένο: ‘τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι’ αυτού’

(Β΄ Κορινθίους,ε΄:21). Γι’ αυτό ο Πατέρας Θεός καταφιλεί κάθε άσωτο που μετανοεί και επιστρέφει, γιατί δεξιά Του κάθεται ο Υιός Του Ιησούς Χριστός που με το αίμα Του μας έπλυνε, γεφυρώνοντας το χάσμα της αμαρτίας μεταξύ Αυτού και ημών και μεσιτεύει σ’ Αυτόν για εμάς.

‘είπε δε προς αυτόν ο υιός• Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώ πión σου, και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου.’

Ο Αγαθός Πατέρας βλέπει στο πρόσωπο του αγαπημένου του υιού μια συντετριμμένη καρδιά και μια ειλικρινή μετάνοια και δεν τον αφήνει να ολοκληρώ σει την πρότασή του, διότι ο Πατέρας Θεός δεν μας θέλει δούλους και μισθωτούς αλλά παιδιά Του.

Βλέπουμε τελικά ότι η ευλογία και η συχώ ρεση από τον Πάτερα

προλαβαίνει και την εξομολόγησή μας.

‘Και ο πατήρ είπε προς τους δούλους αυτού· Φέρετε έξω την στολήν την πρώ την και ενδύσατε αυτόν’

Αυτή την στολή που άφησε ο άσωτος όταν έφυγε. Άφησε το λευκό ιμάτιο της σωτήριας, για να φορέσει το παρδαλό της αμαρτίας του κόσμου. Όμως ο Κύριος για την σωτήρια κάθε ασώ του, ήλθε στην γη και έχυσε το πολύτιμο αίμα Του στο σταυρό του Γολγοθά, καθαρίζοντάς τον από κάθε αμαρτία ,όσο μεγάλη και αν είναι. Το μόνο που σου ζητά είναι συντετριμμένη καρδιά και ειλικρινή ΜΕΤΑΝΟΙΑ. Γι’ αυτό ποτέ μην πεις: ‘Εγώ με τις αμαρτίες που έχω κάνει είναι αδύνατον να με συγχωρήσει ο Θεός’. Η σωτήρια εάν δεν υπάρχει υποκρισία έρχεται άμεσα όπως στον ένα από τους δύο συσταυρωμένους με τον Κύριο ληστές, ο οποίος μετανοημένος Τον επικαλέστηκε και Τον άκουσε να του λέει: ‘Αληθώς σοι λέγω, σήμερον θέλεις εισθαι μετ’ εμού εν τω παραδείσω’ (Λουκάς, κγ’ :43). Ακόμα και τον Ιούδα, που γνώ ριζε από αρχής ότι θα τον πρόδιδε, έκανε τα πάντα για να τον συνετίσει.

Ειδικά ο Θεός δίνει ιδιαίτερη σημασία και κάνει άμεση αποκατάσταση, στα αποστατημένα παιδιά Του που επιστρέφουν, γιατί ο λόγος Του σχετικά με όσους Τον γνώ ρισαν σαν Πατέρα και στη συνέχεια Τον εγκατέλειψαν οριστικά, αναφέρει: ‘Επειδή καλήτερον ήτο εις αυτούς να μη γνωρίσωσι την οδόν της δικαιοσύνης, παρά αφού εγνώ ρισαν να επιστρέψωσιν εκ της παραδοθείσης εις αυτούς αγίας εντολής’(Β’ Πέτρου, β’ :21).

‘και δότε δακτυλίδιον εις την χείρα αυτού και υποδήματα εις τους πόδας, και φέροντες τον μόσχον τον σιτευτόν σφάξατε, και φαγόντες ας ευφρανθώ μεν’

Διέταξε τους δούλους να κάνουν εκτάκτως ένα εξαιρετικό γεύμα, αφ’ ενός για να ευφρανθούν, αλλά και αφ’ ετέρου, θυσιάζοντας τον μόσχο που έτρεφαν για ειδικές περιπτώσεις, να αναγνωρισθεί εκ νέου ο άσωτος ως μέλος της ουράνιας οικογένειας του Πατέρα, όπως ήταν πριν φύγει.

‘Διότι τόσον αγάπησε ο Θεός τον κόσμον ,ώ στε έδωκεν τον Υιόν αυτού τον μονογενή, δια να μην απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχει ζωήν αιώνιον’ (Ιωάννης, γ’ :16).

Αυτή Η ΘΥΣΙΑ είναι του Ιησού Χριστού, πάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Έγινε αυτός αμαρτία για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού. Μόνο μέσω του αγίου αίματος αυτής της θυσίας μας δέχεται ο Πατέρας σαν μετανοημένους αμαρτωλούς, στην ουράνια οικογένεια.

Καλούνται λοιπόν όλοι που δεν ανήκουν ακόμα σ' αυτή την οικογένεια, να ενσωματωθούν σ' αυτή και να μεταλάβουν και να ευφρανθούν¹ δια της θείας κοινωνίας στην πνευματική τράπεζα της θείας δωρεάς.

‘διότι ούτος ο υιός μου νεκρός ήτο και ανέζησε, και απολωλώς ήτο και ευρέθη. Και ήρχισαν να ευφραίνονται.’

Ο² Κύριος ονομάζει τους αμαρτωλούς νεκρούς που βαδίζουν στην αιώνια καταδίκη. Από αυτό τον θάνατο ανασταίνονται δια της μετάνοιας και της επίκλησης του Ονόματος του Κυρίου Ιησού Χριστού. ‘ο Θεός όμως πλούσιος ων εις έλεος, διά την πολλήν αγάπην αυτού με την οποίαν ηγάπησεν ημάς, και ενώ ήμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα, εξωποίησεν ημάς μετά του Χριστού· κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι· και συνανέστησε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις διά Ιησού Χριστού’ (Εφεσίους, β':4-6).

Γι' αυτό ας μη καταδικάζουμε κανένα λέγοντας ‘αυτός δεν σώζεται³ με τίποτα’,⁴ μιας και η ειλικρινής⁵ μετάνοια φέρνει την⁶ νεκρανάσταση.

‘Ητο δε ο πρεσβύτερος αυτού υιός εν τω αγρώ· και καθώς ερχόμενος επλησίασεν εις την οικίαν, ήκουσε συμφωνίαν και χορούς, και προσκαλέσας ένα των δούλων, ηρώ τα τι είναι ταύτα. Ο δε είπε προς αυτόν ότι ο αδελφός σου ήλθε· και έσφαξεν ο πατήρ σου τον μόσχον τον σιτευτόν, διότι απήλαυσεν αυτόν υγιαίνοντα.’

Ο μεγαλύτερος⁷ υιός παρουσιάζεται σαν ένα παιδί σοβαρό, σεμνό και τακτικό, με εμφάνιση ώριμου ατόμου. Σεβόταν τον πατέρα, αλλά χωρίς αυτό το σέβας να συνοδεύεται⁸ με ειλικρινή αγάπη. Δεν παραμελούσε τα καθήκοντά του και δεν εκτράπηκε σε ασωτία, αλλά παρ' όλα αυτά ήταν οξύς, πικρός⁹ και αφιλάδελφος.¹⁰ Είναι γεγονός ότι η ζηλοτυπία, ο φθόνος και τα υλικά συμφέροντα οδηγούν τα αδέλφια ακόμη μέχρι και εγκλήματος. Γραφικά παραδείγματα είναι του Άβελ και του Κάιν, του Ησαύ και του Ιακώβ¹¹ και του Ιωσήφ¹² που τον φθόνησαν τα αδέλφια του.

Όταν λοιπόν αυτός επέστρεψε στο σπίτι και άκουσε μουσική και θόρυβο, εφώναξε ένα δούλο¹³ και τον ρώτησε τι συμβαίνει. Αυτός του είπε ότι¹⁴ ο αδελφός σου επέστρεψε και ο πατέρας σου¹⁵ χάρηκε πολύ βλέποντάς τον υγιή, θεώρησε το γεγονός μεγάλο, γι' αυτό και έσφαξε τον μόσχο τον σιτευτό.

‘Και ωργίσθη και δεν ήθελε να εισέλθῃ. Εξήλθε λοιπόν ο πατήρ αυτού και παρεκάλει αυτόν. Ο δε αποκριθείς είπε προς τον πατέρα· Ιδού, τόσα έτη σε δουλεύω, και ποτέ εντολήν σου δεν παρέβην, και εις εμέ ουδέ ερίφιον έδωκάς ποτέ διά να ευφρανθώ μετά των φίλων μου. Ότε

δε ο υιός σου ούτος, ο καταφαγών σου τον βίον μετά πορνών, ήλθεν, έσφαξας δι' αυτόν τον μόσχον τον σιτευτόν'.

Πρέπει να αναφέρουμε, όσο αφορά το πνευματικό νόημα της παραβολής, ότι με βάση την ερμηνεία και άλλων παραβολών, ο Κύριος μας όταν αναφέρεται στον νεότερο των υιών δείχνει τους τελώνες και τις πόρνες και όταν στον μεγαλύτερο δείχνει τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους.

Ο πρεσβύτερος λοιπόν καλύπτει την κακία της ψυχής του, κάτω από τον φαρισαϊκό μανδύα της εξωτερικής αρετής. Κάποια από τα χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς του, που συνηγορούν υπέρ αυτής της άποψης είναι τα εξής:

ΠΡΩΤΟ. Καυχάται για τις αρετές του.

‘Δεν έφυγα ποτέ από το πατρικό σπίτι. Τόσα έτη σε δουλεύω και δεν παρέβηκα καμία διαταγή σου.’

Καύχηση του εγώ του, συγκρίνει τον εαυτόν του με τους άλλους ανθρώπους και όχι με βάση το λόγο του Θεού, θέλοντας να πει ότι δεν είμαι άσωτος όπως ο αδελφός μου.

Και όντως αν αυτό συνέβη ήταν άραγε δικό του κατόρθωμα ή της χάριτος του Θεού, που αν αποσυρθεί ο άνθρωπος μπορεί να φθάσει ακόμα και στο έγκλημα;. Αλλά και αυτό που αναφέρει, ‘ποτέ εντολήν σου δεν παρέβην’, ποσόν ανακριβές ήταν αφού στις παρακλήσεις του πατέρα του να συμμετέχει στη χαρά του, δείχνει πείσμα. άρνηση και ισχυρογνωμοσύνη.

ΔΕΥΤΕΡΟ. Παραπονιέται στο πατέρα ότι αν και αυτός έμεινε πλησίον του, χωρίς να φύγει ποτέ και προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες, ποτέ του δεν του έδωσε ούτε ένα κασικάκι για να φάγει με τους φίλους του. Πόσο μάλλον να του έδινε τον μόσχο τον σιτευτό που πιθανώς να νόμιζε ότι προοριζόταν αποκλειστικά για αυτόν, αν και ο μόσχος δεν σφάζεται μόνο για έναν αλλά τουλάχιστον για όλη την οικογένεια. Θεωρεί επίσης ότι επειδή έμεινε πλησίον, πρέπει να έχει το μονοπώλιο της πατρικής εύνοιας.

Γενικά πολλοί έχουν την υψηλή ιδέα ότι αυτόν και μόνο η θρησκεία οδηγεί στην σωτηρία και όλοι οι άλλοι είναι για την απώλεια. Έτσι γογγύζουν και παραπονούνται αν δοθούν σε άλλους πνευματικά αγαθά και αντί να χαίρονται και να δοξάζουν τον Πατέρα Θεό, όχι μόνον φθονούν αλλά αποδίδουν την ενέργεια της χάριτος του Θεού στον πονηρό, όπως οι φαρισαίοι που έλεγαν για τον Κύριο, ‘Ούτος δεν εκβάλλει τα δαιμόνια ειμή διά του Βεελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων’(Ματθαίος, ιβ' :24).

ΤΡΙΤΟ. □ Εκδηλώνει της πιο άσχημες και γεμάτες φθόνο και μίσος διαθέσεις για τον αδελφό του, μη θέλοντας να μπει μέσα στον σπίτι, ούτε καν να τον ιδεί. Αλήθεια πώς □ αυτός ο φρόνιμος, καθαρός και υπάκουος υιός, θα ήταν δυνατόν να συγκατοικεί με ένα μολυσμένο □ αμαρτωλό αδελφό; □ (αν και γνώριζε ότι ο Πατέρας Θεός τον συγχώρεσε επειδή μετανόησε και τον αποκατέστησε πάλι σαν □ παιδί Του). Αρνείται ακόμη να τον ονομάσει καν αδελφό του. Είπε στον Πατέρα, ‘ο υιός σου ούτος’, δηλαδή σαν να ήθελε να πει, ‘αυτόν που κατάντησε άσωτος, □ εξακολουθείς να τον θεωρείς παιδί σου; Εγώ πάντως δεν τον θέλω για αδελφό μου’.

Και είναι δυστυχώς □ σύνηθες, ένας θεωρούμενος □ δίκαιος □ ή ανώτερης τάξης, μορφωτικού επιπέδου □ και πλούτου □ άνθρωπος, να μη συναναστρέφεται με φτωχούς, άσημους ή □ διαφορετικής φυλής ή ράτσας □ ανθρώπους γιατί το θεωρεί κατάπτωση της αξιοπρέπειάς του. Όμως ο λόγος του Θεού αναφέρει:

‘Επειδή και ο αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός είναι πάντες• δι’ ην αιτίαν δεν επαισχύνεται να ονομάζει αυτούς αδελφούς’ (Εβραίους, β’ :11).

ΤΕΤΑΡΤΟ. □ Ζηλοτυπεί και φθονεί τον αδελφό του, δηλητήρια που διαστρέφουν τον νου και φθείρουν την καρδιά .

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης των χριστιανών, μετανόησε και χαρακτηρίζεται στον χριστιανικό κόσμο σαν ‘ο πρώτος μετά τον ΈΝΑ’, μιας και με τη χάρη του Θεού σαν □ απόστολος των εθνών, κοπίασε και δοκιμάστηκε περισσότερο από όλους τους αποστόλους (Α’ Κορινθίους, ιε’ :10). Οι □ άλλοι απόστολοι □ όχι μόνο δεν τον φθόνησαν αλλά αντίθετα τον τίμησαν. Ο Πέτρος ονόμασε τον Παύλο, ‘άγαπητό αδελφό’ (Β’ Πέτρου, γ’ :15), αν και αυτός τον επέπληξε □ μπροστά σε όλους στην Αντιόχεια (Γαλάτας, β’ :14).

Και οι δυο νέοι αμάρτησαν. Ο νεώτερος υιός με αμάρτημα της σαρκός, ο πρεσβύτερος με αμάρτημα του πνεύματος. □ Και τα δυο είναι καταστρεπτικά όχι μόνον για αυτόν που τα κάνει, αλλά και για τους γύρω τους. Πολλοί θεωρούν τον άσωτο χειρότερο του πρεσβυτέρου, γιατί αυτός διέπραξε αμαρτήματα της σαρκός, σε αντίθεση με τον πρεσβύτερο, που διέπραξε αμαρτήματα □ του πνεύματος. Και όμως ο χαρακτήρας του πρεσβυτέρου είναι αντίθετος στο χριστιανικό πνεύμα και μπορούμε να τον περιγράψουμε με τη λέξη ‘φαρισαϊσμός’, που σαν έννοια λέξης, αντί για την τότε ‘αφιερωμένος’, ταυτίζεται σήμερα με τη λέξη ‘υποκριτής’ που συνεπάγεται μια κατάσταση που διαφθείρει και σκληραίνει την ψυχή τελικά περισσότερο.

Ο εγωισμός, η υπερηφάνεια και ο φθόνος, είναι τα χείριστα από τα αμαρτήματα. Ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του και οι Φαρισαίοι τον Ιησού Χριστό. Τους Φαρισαίους που δεν ήταν άσωτοι και σαρκικοί όπως οι τελώνες και η πόρνες, τους θεωρούσε ο απλός λαός ζηλωτές και τηρητές του νομού. Οι τελώνες όμως και οι πόρνες όπως και ο ληστής στο σταυρό, μετανοήσαν και είναι τώ ρα στον ουρανό. Οι Φαρισαίοι όμως και το σύστημά τους, που δυστυχώς ευδοκιμεί μέχρι σήμερα με διαφορετικά ονόματα, άραγε πού είναι τώ ρα και πού θα είναι στο τέλος; Ο Κύριος αποσιωπά αν τελικά ο πρεσβύτερος μπήκε στο σπίτι του πατέρα να απολαύσει την ευλογία και την σωτήρια. Το πιθανότερο είναι ότι ο εγωισμός μαζί με τον φθόνο και την ζήλεια, να μη του το επέτρεψαν.

Αν λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί δεν μετανοήσουν και ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΟΥΝ από τον Πατέρα Θεό δεν θα εισέλθουν στα οικήματα τα ετοιμασμένα προ καταβολής κόσμου, δια τους αγαπώντας Αυτόν.

‘Ο δε είπε προς αυτόν· Τέκνον, συ πάντοτε μετ’ εμού είσαι, και πάντα τα εμάς είναι· έπρεπε δε να ευφρανθώ μεν και να χαρώ μεν, διότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ήτο και ανέζησε, και απολωλώς ήτο και ευρέθη.’

Η συμπεριφορά του πατέρα προς τον επιστρέψαντα άσωτο υιό υπήρξε στοργική και συγκινητική. Το μεγάλο έλεος και τα σπλάχνα οικτίρμων του Πατέρα Θεού αγκαλιάζουν τον άσωτό που λαμβάνει τελικά χάρη προς σωτήρια, μετά την ειλικρινή του μετάνοια .

Επίσης και στον πρεσβύτερο υιό, έδειξε ο πατέρας, στοργή, υπομονή και αγαθοσύνη, με την ίδια αγάπη και τρυφερότητα όπως και στον άσωτο, μιας και βγήκε από την οικία και τον παρακαλούσε και προσπαθούσε να τον έλκυση κοντά του μέχρι τέλους, σαν καλός πατέρας.

Είναι ο ίδιος ο Θεός που προσπάθησε και προσπαθεί να έλκυση, τους εγωιστές, δύστροπους και αχάριστους Ιουδαίους, όπως φαίνεται από τα λόγια Του: ‘Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς σέ· ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ’ ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε Ιδού, αφίνεται εις εσάς ο οίκος σας έρημος. Διότι σας λέγω, δεν θέλετε με ιδεί εις το εξής, εωσού είπητε, Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου’ (Ματθαίος, κγ’ :37-39).

Αλλά και εμένα και εσένα αδελφέ μου, με πόση αγάπη μακροθυμία και λαχτάρα, ο Πατέρας Θεός μας καλεί σήμερα και χωρίς αναβολή, να

αφήσουμε τα ψυχοφθόρα πείσματα και την εμμονή μας στην αμαρτία και να εισέλθουμε στην οικία Του και στην ουράνια οικογένειά Του και να ευφρανθούμε. 'Ιδού, ίσταμαι εις την θύραν και κρούω• εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού '(Αποκάλυψη, γ' :20).

Στην παραβολή αυτή μαθητεύσαμε για το πόσο αγαθός είναι ο Πατέρας Θεός και για το ύψιστο μέγεθος του ελέους και των οικτίρμων του.

Το τελικό δίδαγμα είναι αυτό: 'Όσο αμαρτωλός και αν είσαι, θυμήσου και παρηγορήσου, ότι ο Θεός σε αγαπά, με αγάπη ανυπέρβλητη και αν μετανοήσεις, μια μεγάλη αγκαλιά σε περιμένει να σε δεχθεί, όσο βρώ μικός και αν είσαι'. ΑΜΗΝ.